

י' אדר א' ה'תשע"ט 15.2.19

מגזין מס' 515

ערב שבת פרשת תצוה

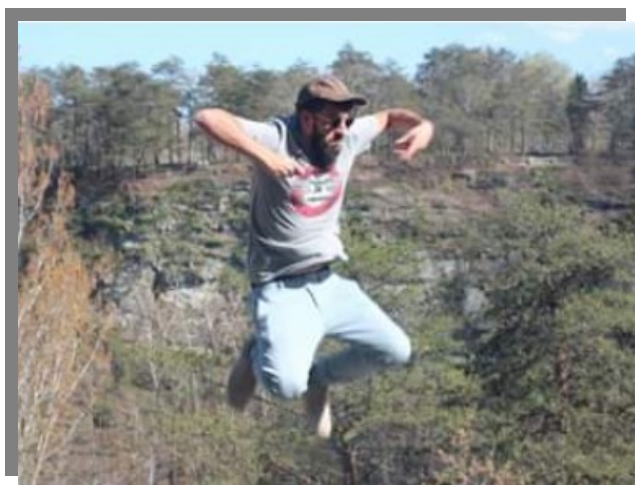
קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כסנא

אין למשור...

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב כלב

אי אפשר לצאת ידי חובה ע"י זה
שמטילים את העבודה על אחרים. כל
אחד ואחד חייב לומר – אני לא
נבראתי אלא לשרת את ה'נכון', ויש
את הכוחות לכך!!!

נא לקפוץ (היינו להקפיץ את עצמי,

מבלי להתחשב בי וללא שום שיהוי כלל) אל תוך חשיבה, דיבור

ומעשה חיוביים!!!

כל הענין הוא לתרגל 'נשימה' תוך כדי נפילה! פשוט לתפוס

אותם (את גלי קצף הדכדוך) עוד כשהם קטנים.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לבע מצוות בני נח

"אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו. ואך את דמכם לנפשותיכם אדרש מיד כל חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש האדם. שפך דם האדם באדם דמו ישפך כי בצלם אלקים עשה את האדם." (בראשית ט', ד'-ו')

ב. האיסור לגדף, חלילה, את שמו של הבורא.
ג. איסור הרציחה, אפילו של עוברים במעי עמם.
ד. איסור העריות - אשת אביו, אשת איש, אימו, אחותו מאמו, משכב זכר ובהמה.
ה. איסור גזל, עושק וכדומה, אפילו פחות משווה פרוטה.
ו. איסור אכילת איבר מן החי (אבר שנכרת מהחיה בעודה בחיים). איסור זה כולל ומתייחס לכל בעלי החיים ללא יוצא מן הכלל.
ז. חיוב הקמתה של מערכת משפטית שתבטיח צדק ויושר בכל אתר ואתר, כולל אכיפה וענישה.
חז"ל דרשו כי גם אומות העולם מחוייבים בקיום ושמירת כל עניני היהדות המתחייבים מצד השכל האנושי, כגון: כיבוד אב ואם, והדרת פני זקן וכדומה. בנוגע לכל האמור כתב הרמב"ם: "כל (בן נח) המקבל שבע מצוות ונזהר לעשותן - הרי זה מחסידי אומות העולם, ויש לו חלק לעולם הבא. והוא (בתנאי) שיקבל אותן ויעשה אותן מפני שציווה בהן הקב"ה בתורה, והודיענו על ידי משה רבנו שבני נח מקודם נצטוו בהן. אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת, אין זה גר תושב ואינו מחסידי אומות העולם, ולא מחכמיהם" - כלומר, שעליו לקבל על עצמו קיומן של מצוות אלו מצד ענין

שבע מצוות בני נח הן אותן מצוות שבהן נצטוו כל בני נח שאינם מזרע אברהם. שש מתוכן כבר ניתנו לאדם הראשון ובמצוה השביעית נצטווה נח. מצוות אלו קיבלו תוקף מלא רק בשעת מתן תורה, מכיון שאז נצטווה עם ישראל לדאוג לכך שכל בני אנוש יקיימו אותן. מכאן, שעל כל יהודי חלה החובה להפיץ בקרב האינם יהודים שעמם הוא בא במגע את שבע מצוות בני נח. כמו כן עליו להיזהר שלא לגרום לבני נח לעבור על אחת מהמצוות הללו.

מעטים עסקו בענין זה בעבר, שכן פעילות שכזו לא תמיד היתה אפשרית ואף היה בה משום סכנה. ואילו כיום, לא זו בלבד שאין סכנה בדבר, אלא שפעולה זו מעוררת ערבות הדדית, הערכה וסיוע של אומות העולם כלפי העם היהודי. הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו עורר על חשיבות הדבר ויצא ב'מבצע' להפצת שבע מצוות בני נח, בהדגישו כי ההשפעה על אומות העולם לקיים מצוות אלו פועלת זירוז הגאולה.

שבע המצוות:

א. האיסור לעבוד עבודה זרה (שהצד החיובי שלה הוא: אמונה בא-ל אחד).

האמונה שלמעלה מטעם ודעת.
הלכה למעשה

שיחה ומפגש עמם - כשם שאומר בשיחה עם יהודי
'בעזרת ה', 'אם ירצה ה' וכיוצא בזה - יאמר זאת גם
לאינו יהודי בשעה שמתעניין בשלומו, או כאשר עוסק
עמו במסחר. ונמצא כי המנהיג עצמו תמיד בדרך זו
מקיים הוא בזה את מבצע הפצת שבע מצוות בני נח.

יהודי הבא במגע עם אינם יהודים ורוצה להשפיע
עליהם בענין שבע מצוות בני נח, עליו להשתדל שיהיה
שם שמים שגור תמיד בפיו (בשפתם, כמובן). ובכל

The screenshot shows the website interface for Tanya. At the top, there is a navigation bar with links for 'ראשי', 'אודות', 'תוכן', 'תעודות', 'תמונות', 'קשר', 'הערות', 'אודות', 'התחברות', 'התחברות', 'התחברות'. The main content area features a large video player with the title 'הרב אירי כלב - ספר התניא ברו...' and a play button. Below the video player is a grid of smaller video thumbnails, each with a title and a play button. To the right of the grid is a QR code. Below the QR code is a section for 'התחברות' (Contact Us) with a form and a 'תעודות' (Documents) section with a list of links. At the bottom, there are more navigation links and a footer.

התחדשנו!

בוטאו לבקר באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

רחוק שהוא קרוב

בכתובת שאליה נשלחו. הוא היה יוצא ברית המועצות, אדם שמאחוריו חיים עשירים וגם בעל הון רב. בבעלותו היו הבנק והמרכול הגדולים בעיר. אפילו נשיא ברית המועצות, חרושצ'וב, כשביקר בארה"ב והתעניין בגידול תירס, פקד את שדותיו של היהודי הזה, ועל פי בקשתו אף התיר לאחיו להגר מברית המועצות לארה"ב.

לעת זקנתו נעשה האיש שומר תורה ומצוות. כבר היה אלמן, אך הקפיד להניח תפילין ולשמור שבת. בדרך לא ידועה נוצר קשר בינו ובין חצר הרבי, ושני החסידים נשלחו במיוחד לחגוג עמו את פורים.

נוסף על בעל הבית התאספו במקום עוד כחמישים איש. הרב חפר הופתע למצוא שם יורדים מישראל. למרבה הכאב, שניהם באו עם בנות זוג לא יהודיות. גם שאר הנוכחים היו יהודים מתבוללים. ליבו נחמץ.

המחשבה על כך העיבה את מצב רוחו. הוא חשב בלבו: "הלוא נסעתי לארה"ב כדי להיות עם הרבי. במקום זה שולחים אותי למקום נידח כזה, לקרוא מגילה לפני יהודים מתבוללים שבאים עם בני זוגם הגויים".

הצום כבר הסתיים מכבר. השעה עשר בערב, ולשני השליחים אין אפילו מה לאכול. אך הם מיהרו להתחזק, קראו את המגילה ונשאו דברים נלהבים על נס פורים, על ייחודו של עם ישראל, ש"דתיים שונות מכל עם", בניסיון לעורר את הלבבות ולהצית את להבת הנשמה.

בתום האירוע פנו השניים לחפש בית מלון ללון בו, אלא שבכל מלון שפנו אליו – נדחו, בתואנות שהסתירו מניעים אנטישמיים.

רק בשעה שתיים בלילה מצאו אכסניה קטנה, סמוכה לתחנת דלק. השניים ניסו לנוח בשעות המעטות שנותרו

מנועי הבוכנה החלו לטרטר ולסובב את מדחפי המטוס, בטיסה מניו יורק למיניאפוליס, בירת מדינת מינסוטה שבארה"ב. במטוס ישב הרב שמואל חפר, ומחשבות רבות התרוצצו במוחו.

זה היה בערב פורים תשכ"ח. ככל חסיד השתוקק לנסוע להסתופף בארבע אמותיו של הרבי מליובאוויטש. חגי תשרי לא היו זמן מתאים בעבורו, בהיותו מנהל מוסדות החינוך 'בית רבקה' בכפר חב"ד, וימי תחילת שנת הלימודים לא איפשרו לו לנסוע.

בבואו לניו יורק ציפה בכליון עיניים לחוות את פורים במחיצת הרבי, להיות עמו בתפילות, בקריאת המגילה ובהתוועדות המיוחדת בבית המדרש, שנמשכת שעות רבות, ומגביהה את האדם מעל מגבלות החומר.

אלא שעם בואו נקרא הרב חפר למשרדי המזכירות של הרבי, אל הרב חיים מרדכי אייזיק חודוקוב, מזכירו הנאמן של הרבי. "עליך לטוס למיניאפוליס", הורה לו. "שם יחבור אליך השליח הרב משה פלר. יחד תטוסו לאיימס, בירת מדינת איווה, ותקראו שם את מגילת אסתר בכתובת שאתן לכם".

הרב חפר נדהם. הוא בא לשהות בפורים בחצר הרבי, ופתאום מוטלת עליו שליחות להרחיק למדינה שכוחה אי שם במרכז היבשת. לפניו טיסה של שעתיים למינסוטה, ומשם עוד טיסה לאיווה. וכל זה בעיצומה של תענית אסתר!

אך מיד התעשת. אם הרב חודוקוב מבקש, משמע – הרבי מטיל עליו את השליחות, ושליחות של הרבי ממלאים בשמחה, בלי לשאול שאלות.

יהודי מבוגר, שגילו נושק לתשעים, המתין להם

ופתאום התחדדו אוזניו. הרבי חרג מהקו הכללי של דבריו ואמר: "יש יהודי שנסע מכאן אלפיים מייל, אל ציבור שיש ספק אם הוא שייך בכלל לקריאת המגילה, והוא נסע לקרוא להם מגילה. בלבו התמרמר: לשם מה היה עליו להתרחק מרחק רב כל כך? הלוא יכול היה להיות כאן".

הרבי הוסיף לתאר את תחושותיו של אותו חסיד, והרב חפר מצא שהרבי קורא את מחשבותיו אחת לאחת. ואז אמר הרבי: "אפשר להיות במרחק אלפיים מייל ממני, בגוף, ועם זה להיות בארבע האמות שלי. ואפשר לשבת בארבע האמות שלי, ולהיות במרחק של אלפיים מייל ממני".

ואם היה לרב חפר ספק למי הדברים מכוונים, הרבי פנה אליו, חיך את חיוכו המאיר, וסימן לו לומר 'לחיים' על כוס גדולה.

(על-פי עדותו של הרב חפר למגזין

'תורת חיים' של JEM)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

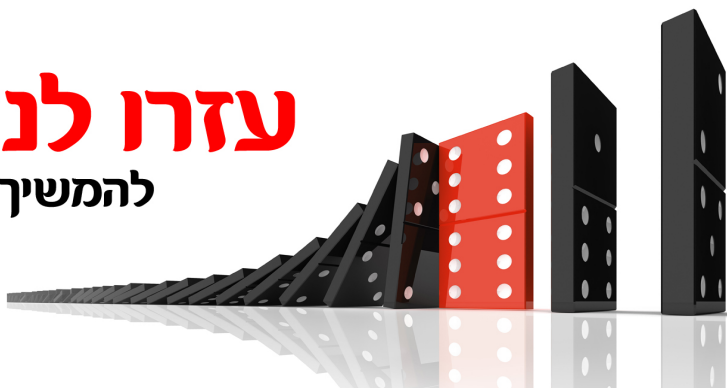
להם עד מועד טיסתם בחזרה לנו יורק, בשעה שבע בבוקר.

כשנחת המטוס בניו יורק כבר היתה שעת אחר הצהריים. בבהילות מיהר הרב חפר לצאת מנמל התעופה לעבר ביתו של אחיו, שהתגורר בשכונת ויליאמסבורג, לשמוע את קריאת המגילה ולטעום משהו. משם יצא לבית מדרשו של הרבי, להשתתף בהתוועדות פורים.

בהגיעו לבניין '770' באיסטרן פארקווי הוזמן מיד לעלות לסעודה המצומצמת שנערכה בדירתו של הרבי הקודם, שבה השתתף גם הרבי. הסעודה הסתיימה, והוא מיהר לתפוס מקום בבית המדרש הגדול להתוועדות.

הרבי נכנס לבית המדרש וההתוועדות החלה. ביאורים מעמיקים ונפלאים במהותם של ימי הפורים, עיונים במגילת אסתר ועוד. הרב חפר, שכובד לשבת מאחורי הרבי, היה מרוכז כולו בשפע התורה שנבע מפי הרבי.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת תצוה

פרשת תצוה באה כהמשך לפרשת תרומה שלפניה. בפרשת תרומה מובא הציווי אודות הקמת המשכן ותיאור כל פרטי הקמתו, ואילו פרשתנו עוסקת בציווי אודות בגדי הכהנים, וכן תיאור כמה מהקרבנות ופריטים נוספים במשכן.

שמן זית זך למנורת מאור

ה' מצוה על הכנת שמן זית זך למנורת המשכן. נרות המנורה ידלקו בשמן זה בכל יום. בשעת הטבת נרות המנורה על ידי אהרן לעת ערב, עליו לצקת בהם כמות שמן מספקת לבעירתם עד הבוקר.

שמונת בגדי הכהן הגדול

הכנת בגדי כהונה מיוחדים לכהנים. לאהרן הכהן הגדול שמונה בגדים: אפוד, חושן, מעיל, ציץ, כתונת, מצנפת, אבנט ומכנסיים. לבניו – נדב ואביהוא, אלעזר ואיתמר, המשרתים ככהנים במשכן (כהן רגיל – כהן הדיוט) ארבעה בגדים בלבד: כתונת, מגבעת, אבנט ומכנסיים.

האפוד: הוא כמין סינר שלובש הכהן מאחוריו, מגובה החזה ועד לעקבי רגליו. מחלקו העליון של האפוד יוצאים שני זוגות רצועות. זוג אחד מקיף את גופו של הכהן ונחגר מלפניו, וזוג שני כמין כתפיות העוברות מעל צווארו. על כתפיות אלו, מעל גובה החזה מוצמדות שתי אבני השוהם עליהן חרוטים שמות שבטי ישראל, ששה שמות על כל אבן.

החושן: על גבי בד, ארוג מחמשה מיני חוטים, משובצות שניים עשר אבנים יקרות ועליהן חרוטים שמות שבטי

ישראל – שבט לכל אבן. בנוסף, חרוטים על האבנים אותיות היוצרות יחדיו את המילים – ”אברהם, יצחק, יעקב, שבטי ישראל”. את החושן נושא הכהן הגדול על חזהו מעל האפוד, והוא תלוי באמצעות שתי שרשראות זהב קצרות המשתלשלות מן האפוד ונאחזות בשתי טבעות זהב המחוברות בחלקו העליון של החושן. מתחת לאבני החושן, בחלק מקופל של האריג, משולבות שתי טבעות, אחת בכל צד, לתוכן תחובות פתילי תכלת המשמשות לחגירת החושן אל גופו של הכהן כדי שלא יתנדנד בזמן הליכתו. בין קפלי אריג החושן תפור קלף ועליו השם המפורש. החושן ישמש כ”אורים ותומים”. כלומר, כל אימת שהכהן הגדול יידרש לשאלות מהותיות הקשורות לציבור, אזי יבהיקו אותיות החושן ויגלו את התשובה השמימית.

המעיל: על גבי כותנתו לובש הכהן הגדול מעיל, ארוג כולו מחוטי צמר בצבע תכלת. בתחתית המעיל קשורים שבעים ושניים פעמונים המצלצלים בזמן תנועת הכהן בבואו לעבודתו בקודש ובצאתו.

הציץ: על מצחו של הכהן הגדול מונח טס של זהב, עליו כתובות באותיות בולטות המילים ”קודש לה” (בצורת הכתיבה של השם המפורש). הטס מחובר בשני חוטי תכלת המקיפים את ראשו ונקשרים מעל עורפו. חוט תכלת נוסף מושחל בחלקו העליון של הציץ באמצעו, ונמשך מעל ראשו ומעל מצנפתו של הכהן הגדול לאחוריו, כשהוא נקשר לאחור עם שני פתילי הרוחב.

בבגדי הכהונה ועל ראשם וכן על המזבח יוצק שמן מיוחד הנקרא 'שמן המשחה'. לאחר ההכנות האמורות מקודשים הכהנים והמזבח ומזומנים לעבודתם בקודש.

לאחר ההכנות האמורות, מבטיח ה', תשרה השכינה במשכן, וממנו תתפשט ותשכון על כל מחנות בני ישראל.

קרבן התמיד

על גבי המזבח החיצון יוקרבו מידי יום שני קרבנות. האחד בבוקר עם תחילת העבודה, והשני עם סיומה בין הערביים. עם הקרבת הקרבנות, שיכללו כבש בן שנה ומנחת סולת מעורבת בשמן, ינוסח גם יין על המזבח.

מזבח הקטורת שבהיכל

מלבד מזבח העולה שבחצר המשכן המיועד להקרבת הקרבנות, יהיה בתוך ההיכל מזבח קטן יותר המיועד להקטרת הקטורת.

מזבח הקטורת, עשוי עצי שיטים ומצופה זהב טהור, שטחו רבוע – אמה על אמה (כחצי מטר על חצי מטר) וגובהו שתי אמות (כמטר אחד). על גביו זר ומתחתיו ארבע טבעות זהב בארבע פינותיו, בהן יוכנסו הבדים (מוטות) לנשיאתו בעת מסעות בני ישראל.

על גבי מזבח זה, בסמוך לעריכת הנרות והדלקתם במנורה, יקטיר הכהן קטורת העשויה משחיקת עשבים שונים, פעמיים בכל יום בוקר וערב. על מזבח זה יותז אחת בשנה, ביום הכיפורים, דמם של פר ושעיר, לכפר על חטאיהם של בני ישראל.

הכתונת: עשויה כולה פשתן, ארוגה משבצות משבצות וסגורה מכל עבריה, כך שניתן ללובשה רק דרך בית הצוואר. את הכתונת לובש הכהן על גופו, חוגר אותה באבנט, ועליה לובש הכהן הגדול את המעיל ואת האפוד.

המצנפת/מגבעת: הכהן הגדול חובש על ראשו מצנפת עשויה פשתן. המצנפת כמין פס ארוך, אורכה שש עשרה אמה (כשמונה מטרים), והכהן מסובבה סביב ראשו עד שמתקבלת צורת מצנפת. גם לכהן ההדיוט כובע דומה, אלא שהוא מקיף בו את ראשו בצורת מגבעת.

האבנט: אף הוא פס ארוך אך דק מן המצנפת. אורכו שלושים ושתיים אמה (כששה עשר מטרים) והוא ארוג מארבע מינים שונים: פשתן, תכלת, ארגמן ותולעת שני. הכהן חוגר אותו על גבי הכתונת כשהוא מסובבו שוב ושוב סביב גופו עד תום כל אורכו.

המכנסיים: ארוגות גם הן מחוטי פשתן. הכהן לובש את המכנסיים לכיסוי ערוותו עד למעלה מטבורו, קרוב ללב, ולמטה עד ברכיו.

הכנת הכהנים והמזבח לקדשם לעבודתם

אהרן ובניו הכהנים בני שבט לוי, הם שנבחרו על ידי הקב"ה לשרת במשכן. גם אחר כך, בבית המקדש שייבנה בארץ המובטחת, יהיו הכהנים (צאצאי אהרן) המשרתים בעבודת הקודש.

ה' מצוה להכין את הכהנים ואת המזבח ולקדשם לעבודתם. במהלך שבעה ימים מיום הקמת המשכן יוקרבו על המזבח קרבנות ומנחות מיוחדים, הכהנים יולבשו

סח האדמו"ר הריי"ץ (רבי יוסף יצחק): "משיחות אדוני אבי מורי "ורבי [הרש"ב (רבי שלום דובער)]: זוהי מעלה נפלאה כשהקב"ה מזכה, ומתברכים בחוש וטעם מיוחדים בעשיית טובה ליהודי עד כדי כך שהזולת יקר בעיניו יותר מכפי שהוא יקר בעיני עצמו – שהרי על עצמו יכול הוא למצוא כמה טעמים מדוע נגזר שמצבו יהיה שלא בכי טוב חס ושלוש, אך על הזולת לא שייך הדבר כלל."

(מתוך 'היום יום' ו' אדר א')

להצית את אש הנשמה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

מנורת בית המקדש מסמלת את עם ישראל. כל יהודי בפני עצמו קרוי נר שנאמר "נר ה' נשמת אדם". את 'אש' הנשמה מציתים ומדליקים על ידי התורה וקיום המצוות.

כך בעבודת ה' ישנה 'אש' קבועה ובלתי משתנה (התורה) וישנה אש אשר יש בה שינויים (תפילה ומצוות).

מעל המגבלות ובתוכן

התורה עומדת מעל מגבלות הזמן והמקום. היא דבר ה', חכמתו של הקב"ה, וכזו היא נשארת גם לאחר שהתלבשה במושגים אנושיים הניתנים לתפיסת האדם. גם החובה המוטלת על יהודי בלימוד התורה מבטאת את עובדת היותה למעלה ממגבלות הזמן – יהודי חייב ללמוד תורה בכל רגע פנוי, "יומם ולילה". לכן נקראת התורה "נר תמיד".

לעומת זאת, התפילה יש לה זמן קבוע: שחרית, מנחה וערבית. כך גם המצוות מוגדרות בזמן (יש מצוות ש'הזמן גרמא', שלכן ישנן מצוות שבימינו אין לנו אפשרות לקיימן משום שחסרים תנאים מסויימים של זמן ומקום). על כן, התפילה והמצוות הן בבחינת "מערב עד בוקר" – הן תלויות בגדרי הזמן.

כחו של משה

זהו גם ההבדל בין משה לאהרן: מהותו של משה היא התורה, שגם נקראת על שמו (תורת משה). לכן נאמר בו "נר תמיד". לעומתו, אהרן מייצג את עבודת הקרבנות בבית המקדש, שהם כנגד התפילה. לכן נאמר בו רק "מערב עד בוקר".

עתה יובן למה ציוותה התורה להביא תחילה את השמן אל משה – כדי שייטן לאהרן מכח התורה הנצחי שבו. על ידי כח התורה, שלמעלה ממגבלות הזמן והמקום, אפשר אחר כך לפעול בתוך מגבלות הזמן והמקום, על ידי התורה והמצוות. וכך גם אלה שטרם הגיעו לדרגת "אש תמיד", תאיר נשמתם ע"י לימוד התורה וקיום המצוות באור קבוע ונצחי.

"ויקחו אליך שמן זית זך... להעלות נר תמיד"

כאשר התורה מצוה על הדלקת המנורה בבית המקדש, היא מפרטת בזה שני שלבים: תחילה הבאת השמן אל משה: "ויקחו אליך (אל משה) שמן זית זך... להעלות נר תמיד", ובשלב שני עריכת הנרות על ידי אהרן: "יערוך אותו אהרן ובניו מערב עד בוקר".

יש כאן שתי נקודות הדורשות הבהרה:

א. לשם מה בכלל היה צורך להביא תחילה את השמן אל משה, בשעה שאהרן הוא המדליק?

ב. מה טעם השינוי בין הפסוק הראשון לשני מבחינת זמן בעירת הנרות: בפנייה אל משה נאמר: "נר תמיד", בעירה תמידית, אך לגבי אהרן כתוב רק "מערב עד בוקר".

עם ישראל כמנורה

מנורת בית המקדש מסמלת את עם ישראל שיש בו שבע סוגי נשמות (אנשי חסד, אנשי גבורה וכו'). בנבואת זכריה נמשל עם ישראל ל"מנורת זהב כולה". כל יהודי בפני עצמו קרוי נר: "נר ה' נשמת אדם", ויחד יש כאן 'מנורה' בת שבעה קנים. תפקידו של אהרן הכהן הוא "להעלות את הנרות" – להצית ולעורר את נשמות ישראל, לגלות בהן את התשוקה והלהט להתדבק בקב"ה.

אש קבועה ואש משתנה

את 'אש' הנשמה מציתים ומדליקים על ידי התורה והמצוות. עבודת ה' מתחלקת באופן כללי לשני סוגים: (א) לימוד התורה. (ב) עבודת התפילה (ובכלל זה קיום המצוות). כשם שבהדלקת נר יש שתי אפשרויות – נר תמיד, שדולק כל הזמן ללא שינויים, ונר שעוצמת האור שבו משתנה "מערב עד בוקר", ממעט אור להרבה אור –

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי ספר השיחות כרך א')

עבודה מתוך רעש וצלולים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

לכלול את כולם

דבר זה נרמז גם בכך, שהפעמונים היו קבועים על שולי המעיל של הכהן הגדול. מדובר ביהודים שנמצאים בדרגה תחתונה, ב'שולי' המעיל, אבל גם אותם צריך הכהן הגדול להכניס עמו אל הקודש.

לכן מזהירה התורה: "ולא ימות". ענין זה, של הכללת כל חלקי העם בעבודתו של הכהן הגדול, נוגע לכללות החיות שלו. עבודתו של הכהן הגדול חייבת לכלול את כל העם, ואם הוא מנתק את עצמו מ'שולי המעיל' – נפגעת עצם מציאותו.

רעש מול רעש

כשם שבעם ישראל יש דרגה הנחשבת בבחינת 'שולי המעיל', כך גם בדרגות כללות הדורות של העם היהודי, הדור של עקבתא דמשיחא הוא בבחינת 'שולי המעיל'. אומרת אפוא התורה, שבדור הזה יש צורך ב'פעמונים' המצלצלים והעושים רעש.

בזמנים רגילים אפשר להסתפק בעבודה שקטה, אבל בדור שלנו יש צורך ב'רעש': לצאת לרחוב ולהכריז בקול רעש שצריך להניח תפילין, לקבוע מזוזות בפתח הבית, לתת צדקה וכדומה. זו הדרך לבטל את "קול המונה של רומי", הנשמע ברעש ובפרסום, ודוקא על ידי פעילות זו מביאים ל"מה לעוברי רצונו כן, לעושי רצונו – על אחת כמה וכמה", ומה'רעש' הזה מגיעים ל"קול מבשר מבשר ואומר" – מבשר הגאולה בקרוב ממש.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על-פי לקוטי שיחות כרך ט"ז)

ונשמע קולו בבואו אל הקודש

אחד מבגדי הכהונה של הכהן הגדול הוא המעיל. בשולי המעיל ציוותה התורה לקבוע רימונים ופעמונים, כדי שיצלצלו בלכתו – "ונשמע קולו בבואו אל הקודש". להדגשת חשיבותו של הציווי הזה, מוסיפה התורה ומזהירה: "ולא ימות".

מה עניינם של הפעמונים הללו? למה היה חשוב שהפעמונים יצלצלו בשעת כניסתו של הכהן הגדול אל הקודש? לכאורה היתה הכניסה אל הקודש צריכה להיות בשקט, בקול דממה דקה, שהרי "לא ברעש ה'". עלינו לומר אפוא, שצלצול הפעמונים הזה מבטא מרכיב חשוב בעבודתו של הכהן הגדול.

בריחה מהסכנה

הכהן הגדול נכנס אל המקדש לא כאדם פרטי, אלא כשליחו של כלל ישראל. כאשר הכהן הגדול נכנס אל המקדש, הוא 'מכניס' עמו את כל עם ישראל. לכן היה צורך בפעמונים המצלצלים, כדי להכניס אל הקודש גם אותו חלק בעם ישראל שעבודתו היא מתוך 'רעש'.

אמת, "לא ברעש ה'", אבל כאשר יהודי עדיין לא הגיע לדרגה זו, שבה הוא נעשה כלי להשראה האלוקית של הקב"ה, אלא הוא צריך להילחם ברע ולהימלט מפניו, עבודתו נעשית ברעש. אדם העומד מול סכנה, פועל מתוך 'רעש' – הוא צועק, עושה תנועות חדות בידיו וכדומה. ה'רעש' מייצג אפוא יהודים שהם בדרגת בעלי תשובה, הנמלטים מפני הרע שהצליח בעבר להפילם ברשתו.

חסידות על הפרשה תצוה

(ה'בהמה' שבקרבו) עולה אל הקדושה. כאן די במידה מסוימת של התקרבות (אדם לא מצווה להיות מלאך...). אבל הקטורת ענינה התקשרות (על דרך מאמר רבי שמעון בר יוחאי "בחד קטירא אתקטרנא" - בקשר אחד אני קשור) והתאחדות של עצם הנשמה עם הקב"ה - דרגה שהיא סיום ושלמות עבודת המשכן, ולכן נאמרה פרשה זו, בסוף כל ענין המשכן וכליו.

(ה'תוועדויות' תנש"א כרך ב')

התבוננות של בקר והתבוננות של ערב

את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים (כט,לט)

חסידים ראשונים הסבירו את שני ה'תמידים' (קרבנות ה'תמיד' - שהקריבו בכל יום על המזבח) בעבודת האדם לקונו. וכך אמרו:

ה'תמיד' של שחר הוא - "שיוויתי ה' לנגדי תמיד"; וה'תמיד' של בין הערבים הוא - "וחטאתי נגדי תמיד"... כלומר, תחילת עבודת האדם בבקר היא לזכור שהוא עומד לפני ה' ("שיוויתי ה' לנגדי תמיד"), וממילא יקום בזריזות לעבודת הבורא (כאמור ב'שולחן ערוך' בתחילתו); ועבודת הלילה היא קריאת שמע שעל המיטה, שאז על האדם לעשות חשבון צדק על מעשיו במשך היום אשר לא היו כדבעי (כראוי) - "וחטאתי נגדי תמיד".

(מעובד מתוך 'ספר המאמרים' תש"י, עמ' 114)

להאיר את העולם ע"י כחו של משה ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך (כז,כ)

הדלקת המנורה במשכן ובבית המקדש מבטאת את כללות עבודת ה' - להדליק את "נר ה' נשמת אדם" על ידי "נר מצוה ותורה אור". כאשר הנשמה תאיר באורה האמיתי, גם הגוף יאיר, ובסופו של דבר יהיה אור בכל העולם.

הכח לזה בא ממשה רבנו - "ואתה תצוה". כאשר עצמיותו של משה ("אתה") מתחברת ("תצוה" מלשון צוותא וחיבור) עם בני ישראל, ביכולתם לעשות מדבר גשמי, דוגמת שמן זית, אור רוחני.

ומאחר שבכל יהודי יש ניצוץ של משה רבנו, מורה הכתוב לכל אחד ואחד מישראל 'לצוות', היינו לקשר ולחבר, עוד ועוד מבני ישראל, שגם הם 'ייקחו' דברים גשמיים וביאו אותם 'אליך', אל הקדושה.

(ה'תוועדויות' תנש"א כרך ב')

סיום ושלמות עבודת המשכן ועשית מזבח מקטר קטורת (ל,א)

למה נאמרה פרשת מזבח הפנימי בסוף פרשת תצוה ולא עם שאר כלי המשכן ובכללם המזבח החיצון, בפרשה הקודמת?

כי יש הבדל מהותי בין עבודת ה' במשכן בכלל והקרבת הקרבנות במזבח החיצון במיוחד, ובין הקטרת הקטורת במזבח הפנימי:

התוכן הפנימי של מעשה הקרבנות הוא התקרבות היהודי אל הקב"ה, התקרבות שבה נפשו הבהמית

בקרו אותנו באתר החדש
www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

ססר התנא

עודה ראשונה לנושא

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

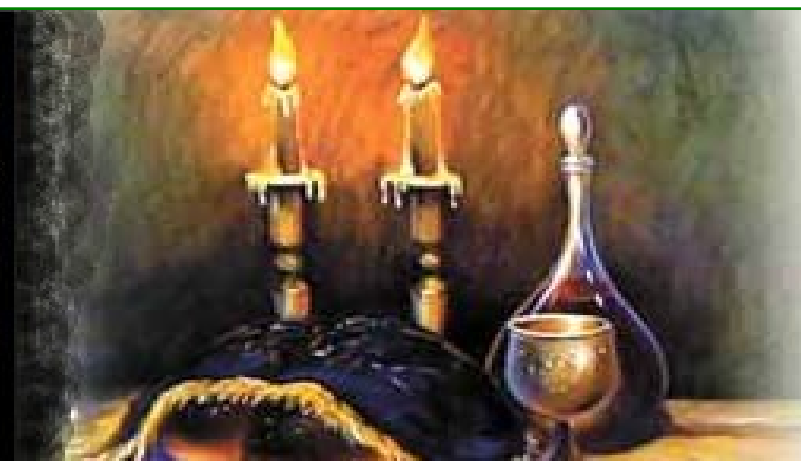
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
18:03	16:50	י-ם
18:05	17:04	ת"א
18:04	16:55	חיפה
18:06	17:08	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון